

Р О З К О Ш Т У В А В

НІМЕЦЬКИЙ ЗАДОЛИЗ: Тъху. Щось відпадає в німцям отам — о лизати: мало того, що покійничком звіди такшай язика пече так, ніби всі черти в нього, кігтями Тъху! Не інакше як панові-комісарові вже хтось, тъху, того... Тъху! Поперчива...

Н О Л О М И Й И

Сидить Сталін в комиші,
Гітлер у болоті,
Що робили куркулям —
То роблять білоті.

Хор: Правильно, правильно,
Совсеменно верно. (2 р.)

Сталін грає на гармошку,
Гітлер садить попака,
Дожилася Україна —
По сто грам на івака.

Хор: Правильно...

Десь скуча Верховна Рада
За українським маком,
За стахановським приміром.
Тікай, Гітлер, раком!

Хор: Правильно...

Сидить Гітлер на горшку,
Сопе, бідний, дмеється,
Україна вже в мішку,
Ta мішок той, рветься.

Хор: Правильно...

Б'ються німці й комісари
За українське жито.
Тікав Сталін без штанів,
А Гітлер без літаків.

Хор: Правильно...

Мало німцям молока
Захотіли меду;
Вуде битий сучий Гітлер
Ззаду і спереду.

Хор: Правильни...

До Німеччини вже вже
Боді, Гітлер, брати,
Буде тобі через рік
Нікуди тікати.

Хор: Правильно...

Українці — добре люди,
Хочуть мир так скаже,
Собі взяти Україну,
Вождям — свині паси.

Хор: Правильно...

ПОВСТАНЦІ! НАЩАДКИ ЗАПОРІЖЦІВ, ПРАВНУКИ КОМІСАРІВ, КУБАНЦІВ!

УКРАЇНСЬКИЙ ПЕРЕЦЬ ЧЕКАЄ ВІД ВАС НАПЕРЧЕННЯ
ТРИХ ЯК БРИТВА, ОПОВІДАНЬ, КАЗОК, ЖАРТІВ, КОЛЯДОК,
КАРИКАТУР.

ЖАЛІТЬ СМІХОМ НІМЕЦЬКИХ ТА МОСКОВСЬКИХ ЖІНОК,
ЩОБ ВОНИ СКРУЧУВАЛИСЬ ЯК НА ВОГНІ!

54 ДРУГАРНІ „СМЕРТЬ ІМПЕРІАЛІСТИЧНИМ

Гей, нумо ж будемо сміятысь!
Хай плачут наші вороги!

УКРАЇНСЬКИЙ ПЕРЕЦЬ

Ч. I.
1943.

Сіють, зривають, мелють та ворогів
перчати
УКРАЇНСЬКІ ПОВСТАНЦІ

В СССР.

В „Новій Європі“ В Самостійній Україні



Ніба, ні свині,
Сталін на стіві.

Нема хліба, ві свині.
А е Гітлер на стіві.

Сало й хрін до нього є,
Б корова, хліб, земля!

І довкола все мое
І на стіві в портреті — я!

СЛОВО МАЄ УКРАЇНСЬКИЙ ПЕРЕЦЬ

Авого я міркував, як врятувати нашу славну Вітчизну Україну від вовчої пащек гітлерівських голопузих і ненажерлініх волоцюг та сталінських задрипаних і борубляхами брезгливих обвішаних скажених псюг. Думав я дозго, але діяти буде швидко, бо дивитися на безпородність наших Тюхтів мені врешті-решт стало бридко.

Тому перед всім світом своє і всього Коша Перчиного рішення чесно об'явлю і свою декларацію на три запорізькі артикули розділені:

АРТИКУЛ I.

Та хай знають усі люди на землі, всі боги на небі, всі чорти в пеклі, усе живе й мертвє, старе й мале, сильне і немічне, все те, що здихає, й те, що на світі вічне, що я, ПЕРЕЦЬ УКРАЇНСЬКИЙ, ВСІМ ПЕРЦЯМ ПЕРЕЦЬ І ЗАПОРІЗЬКОГО ПЕРЦЯ СИН Мужицькою Українською Милостю з української землі зроджений, для підперчування українського борту призначений, великою силою і могутністю обдарований, що в давнину чумаками як страшна биків-волів кругогори підігрівала сила гусенична скочу від кроводійних лежачих, на саме перед ГОРЕ ВЕЛИКЕ ВІД МЕНЕ ВСІМ ТЮХТІЯМ ГРЕЧКОСІЄНКАМ БУДЕ.

Усяк, хто плаче, скиглить, просить, усяк; хто злодогам хліб свій задарма виносить, усяк хто своє потилицю у злості великий чує хто брекуніз і шрізганіз, розісипал вуха, слуха, хто чекає при березі моря погоди, хто за овецю лукуючи не бачить вовчої породи, хто, як заєць, на своїй землі животіє, хто, як пес лягуваній, перед ворогом іліє, хто в рабство віддає своє літочок рідніх, хто вороги продає братів своїх рідних, усяк, кому кат безбородко лішиль на лобі тулі, хто за працю тікку покірно гнатав думі, усяк, хто на печі лізти, в час цей лежати, хто кога бойтися висунути з хати, усяк, хто як віт, як худоба, сам в ярло свою шию саджав, хто у ворога мати стині слізно блатає, — від мене пошади нехай не чекає.

Таких людців пешадно довбнею луцитиму, на глум підійматиму, з печі лежаїв зганитиму. Всю силу і тікість перчину відкуди треба впихатиму, аби сучі діти хапали сокири, рогачі, вала й рублі, дивчі, лючині, ісжі і дубові палиці що під руки попало, бо пора за дармоїдів взятися саме настала. Пожину всіх на бій за волю, землю, віаду і славу, за ВЕЛИКУ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ.

АРТИКУЛ II.

АЩЕ Я, ПЕРЕЦЬ УКРАЇНСЬКИЙ, ВСІМ ПЕРЦЯМ ПЕРЕЦЬ І ЗАПОРІЗЬКОГО ПЕР-

203

СИН, НА ВВЕСЬ СВІТ, ЯК СПРАВЖНІЙ КОЗАК, ЗАЯВЛЯЮ:



Ти, псявіро німецька, вошо арійська, гадюко новоєвропейська, ти нордійського балагану євнух червінний, Наполеон сопливий, скажена націонал-соціалістична сова, без двадцяти клепок осляча голова, божевільний дикун, бувдючний гавкун, ти — кровожерний бандюга, нахабний злодюга, на ввесь світ смердючий тхір, зі всіх звін звір, самого сатани блазень і брат, — одержиши од мене слонячу корцю перчину, щоб добіг без пересядки аж у пекло назад, суни сину.

Ти, Адольф Гітлер, фюрер тупоголових германців, знаних з історії голодраців, найвибраних скотів, біля бабської спідниці славних інциарів, немовлят хоробрих душителів, від сала, масла і яєць визволюєш, знай:

Не бачити тобі України, як своїх власних дітей. Тікатимеш ти нашої землі, аж фюреречатиме. Тебе і твою жовтороту орду до ноги поб'ємо, по світу розвіємо, бо з діда прадіда вовків бити вміємо. Коштувала наша земля і не такого гною, як твої жирнотілі паскуди разом з тобою. Тож начувайся, катюго, і знай: на могилах ваших для тебе зберемо багатий врожай.

АРТИКУЛ III.

ІШЕ Я, ПЕРЕЦЬ УКРАЇНСЬКИЙ, ВСІМ ПЕРЦЯМ ПЕРЕЦЬ І ЗАПОРІЗЬКОГО ПЕРЦЯ СИН НА ВВЕСЬ СВІТ, ЯК СПРАВЖНІЙ КОЗАК, ПОТРЕТЬ ЗАЯВЛЯЮ:



Слухай ти, кремлівських лъхів безхвоста криса, кривонога очмана, нещасної матері рябий вилупок, покидьок з кавказьких гір, тифліський злодюго, бакинський бандюго, яничар грузинський, мучитель України, кат Білорусії, приший кобилі-хвіст в Росії, чума в Узбеччині, зараза в Казахстані, короста в Таджиції, барбос в Арменії, потвора в Фінляндії, міжнародня брехлива шлюха, вусатий розпроклятий бог, кривавий деспот, тиран, справжнісінький шолудивий баран, недовчений семінарист і в пролетарському заду двохметровий глист. Ти Сталін Йосип, тоді вернешся на Україну, коли у твоїх вуркаганських прихвостнів собачі хвости виростуть, а в тебе самого очі рогом з лоба полізуть. Тебе ми рідо привітаємо і обох, разом з твоїм молочним братом Гітлером, що одній гіллячці за шию почіпляємо.

Ти думаєш, що ми забули про голод у 33-му році, про Біломорканал, про Сахалін і білих ведмедів, що там нас живцем Ілі, про колективи, індустріалізації, стахановщину і „соціалістичні норми“, про норми, лагери, енкаведистські „заботи“ і „заможнє“, „веселе“ життя.

На суші, в повітрі, на воді і під водою будемо битися, не виродок, з тобою. Побачимо який з тебе хоробрий лицар і чи думти голим задом українського Іжака вбити.



Ні жалю, ні пощади не ждіть від мене і всього Коза Перчиного, імперіалістичні гади. Погроз вашим боями, плюємо на них і сміємося. Ви поки що удвох бйтесь, а скоро до вас, так як треба, візьмемося. А поки настане той великий час, поцілуйте он куди нас!

За ухвалою одностайною всього Коша Перчиного Гнізда Осіннє під цією декларацією сам власноручно підписуюсь:



БЕЗРОБІТТЯ В КОМІНТЕРНІ

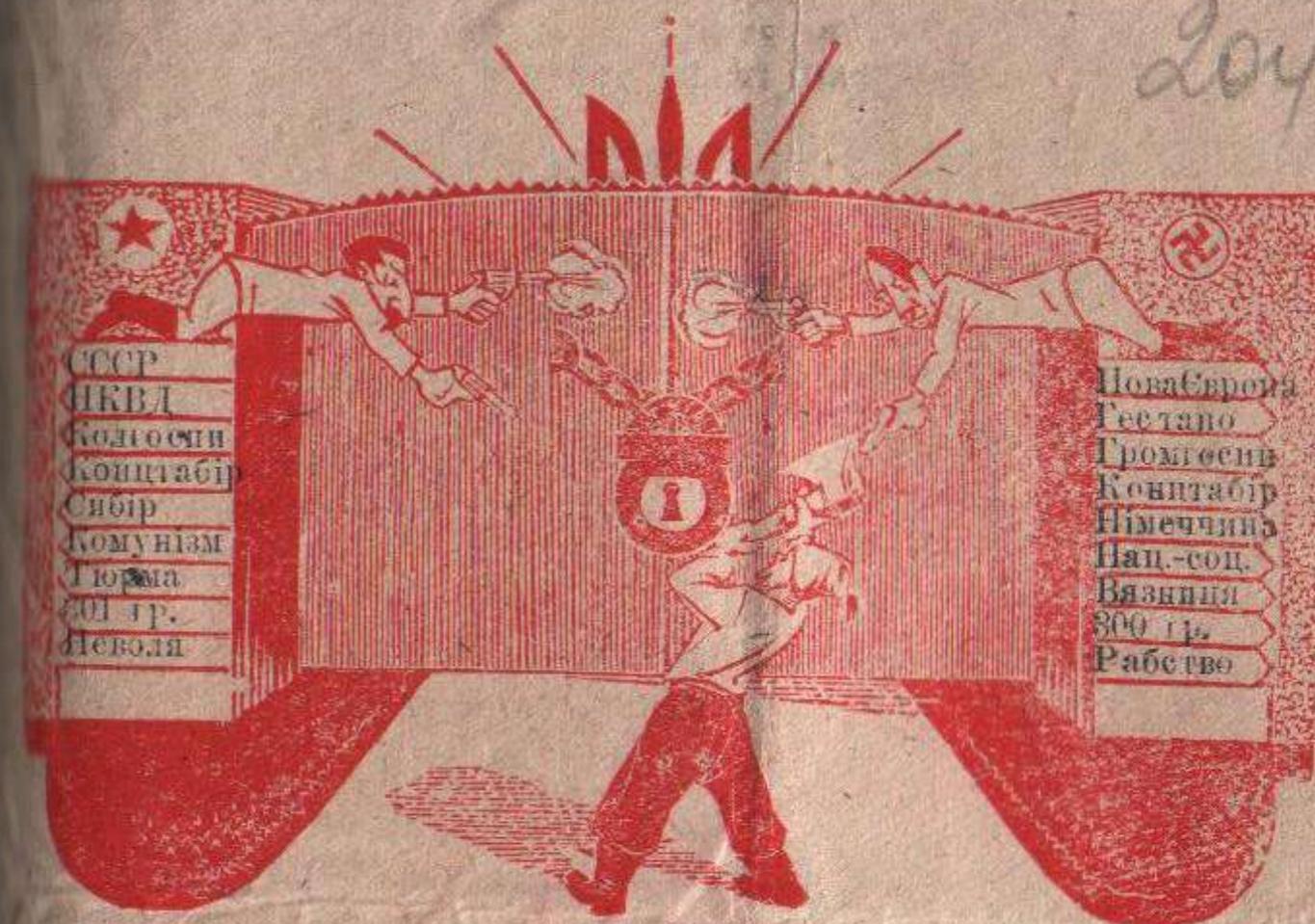
ДІМІТРОВ: Товаришу Мануїльському, знайшли вже роботу?
МАНУЇЛЬСЬКИЙ: Та поки що живу з мопрівських внесків. А
ДІМІТРОВ: Я теж доїдаю міжнародний революційний фонд.
МАНУЇЛЬСЬКИЙ: А що потім буде?
ДІМІТРОВ: Мозолистий пролетарський суд.

ЧАСТИНА ПРАВДИ

ПЕРШИЙ ПРОЛЕТАР: А таки правду писали, що при комунізмі ніхто нічого не робитиме.

ДРУГИЙ ПРОЛЕТАР: А з чого це видно?

ПЕРШИЙ ПРОЛЕТАР: Та ось не встигли побудувати соціалізм в одній країні, а вже ввесі комінтерн лишився без роботи.



Дядько Іван прорубується до волі



І ВСТАС ЙОГО РАЙДУЖНА ВАТЬКІВЩИНА

СЛУШНИЙ ВІСНОВОК

РАЙХСКОМІСАР УКРАЇНИ КОХ: Дорогий Фюрер! Питають у мене, чого це ти, Вивозителю, все вивозиш, а українського не хочеш?

ГІТЛЕР: Ні! Ні! Спаси Господи! Я перець Ім злишао!

КОХ: Ну, тоді вони самі, на цей раз справді добровільно! — тою, „дадуть“ нам перцю.

**П О Т І Ч И З**

СТАЛІН: Звідки на Україні взявся цей паскудний і поганій „Український Перець“? Адже ми „Перець“ евакуювали?

КОРНІЙЧУК: Та та, гозаришу тату на єзіз, і не перець, бо коли ми ним десь вам терли, то воно було і не біль, а так — приемництво. Той „перець“ наші агрономи спеціально для вашого ку винайшли. А цей, звинійті, справжній, український, того що аж з носа юпка тече. Терпіть.

ГІСНА СКИГЛИТЬ

Давні „управителі“ недавно написали своє 274 звернення до наших дітьків і тіток. Підписали його три голови: теж українець Гречуха, московський задолиз з Мелітополя — Корнієць, а також приклада свою руку, московська одутловата морда, соратник батьків Сталіна в галузі української пшениці — товаріщ Хрущов. Звернення як звернення. З усіма більшовицькими оченашами, глупокійними та уразливими. Ізнати також немічне перо сизранського газетяра, який густо посів там московський моззаній кукіл.

Московська тупорила маніжиться, ховає за спіну шкірить гнилі, пенькуваті „байти“: „Дорогі брати і сестри!“

Дятька наші з тірками даються на всі боки, намагаються збегнути, до кого це п'ється же це слово до тернопільських селян, яких ще не встигли ні песиголовці вивезти до стану? А може до донбасу вибійників в шахти „Марія“ не закінчили своєї роботи суди, а коногони не досиділи в ізоляторах. Сказати більшовицьких студентів говорять. Дентів перестріляло НКВС 1941 року. На братській

НА МЕДКОМІСІЇ

ЛІКАР: Здоров?

ПАЦІЄНТ: Та я ж наче зі всіма здоровався?

ЛІКАР: Дурень! Серце болить?

ПАЦІЄНТ: Та зараз ні, а як згадаю, що завтра в Германію, — кров'ю захлинається, болить.

ЛІКАР: Гм. На шлунок хворієте?

ПАЦІЄНТ: Та сьогодні ні, а от в Германії напевно хворітиму.

ЛІКАР: Те-е-ек. На що жалієтесь?

ПАЦІЄНТ: На „германію“.

ЛІКАР: Пішов геть! Хворий! Запишіть — „ідіот“.

ІНІ НОВОСВРОПЕЙСЬКОЇ РАСИ

МІНЯЙЛО: Чи нема в вас, дядьку сала?

ДЯДЬКО: „Нова Європа“ все забрала.

МІНЯЙЛО: Та може в когось є ще свині?

ДЯДЬКО: Та є — такі, що сало беруть з скрині.

МІНЯЙЛО: Я щось не чув про цю нову породу. звуться і де від іх набрали.

ДЯДЬКО: Та звуться — „зімці“, а брати ми їх піде не брали, а ти самі сюди їх притаскали.

Ільзові (там лежить 640 мучеників) — ще дощі не змили прокляття. — же до чернігівських колгоспників моргають? Так іх нема дома. — від білих ведмедів не вернуться, другі з більшовицьких тюрем голосу не подають, а треті — віддо до українських повстанців.

Але московська одутловата рда знай рече. Скиглить, виєва. Гукає, щоб виглядали піном — сіллю вийшли зустрічати. — слово: — „Помагайт! І хай наше батько, наш брат, наша соня, наше сонце, наш місяць, — баріщ Сталін“.

— Гов! — скаже тут подільський тракторист. А перечитає

ще раз. Може вони щось нове обіцяють, може шерсть за сильно злияла?

Де там! Московська гіена волає, що Український народ, мовляв, „пізнав справжнє щастя, справжню свободу і національну незалежність у великому Союзі Радянських Соціалістичних Республік“.

Як на долоні. Тож то є що згадувати. Виходить, що масова різанина наших людей — це рай. Що численні свіжі могили по Україні — це скарби більшовицького панування. Що 2000 розстріляних у Луцьку — це символічний подарунок залежності від московських

В УКРАЇНУ ІХОДИВ

(На мотив: „Раз вдовицю я любив”).

В Україну я ходив,
Бутер, шпек і айєр ів.
Брав я жито і пшеницю,
Брав свиней, курей, теленів
Брав я гречку, брав лисак.
Ось воно як!

Брав я цукор і махорку,
Попивав я самогонку,
Брав я молодь на роботу,
В геттах різав я жидоту.
Добре було жити так!
Ось воно як!

Але тій українні
Не схочли терпіть вімно
Взяли бомби і нагани,
Помилися в партизані,
Так васили у лісах.
Ось воно як!

Ох, тепер я кричачу
Та й на весь світ гукаю
— „Не спійте України,
Бо хто приде сюди — він
Бо повстанці є що стоять
Ось воно як!

ПОРОДА З НАШОГО ГОРОДА

СТАРОСТА — ШКУРІНУ: Чи чули ви, пане секретарю, якийсь новий „Перець“ появився. Що воно за знак?

СЕКРЕТАР: Чув, пане старосто. І то, скажу вам, порода з нашого города, знає кому і де треба натерти. Так що їдіть, пане старосто, від того „Перцю“ смерти, бо тому, хто вдачу має підлу жу, вогню від „Перцю“ і всі собаки не залижуть.

родів. А 863 замордованих жертв в Умані — також виходить щастя? А може треба вважати неповторною свободою масовевивезення українців у холодний Сибір? Може московські душогуби думают, що організований ними мор в 32—33 році був для нас розкошуванням?

Може для більшовицьких поважовників це щастя. Але ми українські повстанці, кажемо:

— Ми цього раю не хочемо. Ми будемо битись проти більшовицьких вішателів так само як і проти німецьких.

Хай не мріють червоні кати, що їх вивезе королявий колик

агітації. Минули ті часи, Дуже гато український народ пролинув, щоб його вдалося і на раз ошукати. Не буде він міні німецьких тортур на московськіх. Не буде мінятися німецьких вивезені на сибірську виселку. Грабувати Берлін — грабує й Москва, хочуть нас германізувати, други сифікувати. Колиб повішав з одного боку жердки Розенберга, і Вехтера а з другого Кагановича. Постишева з Хрущовим — то інших не переважили.

Московські сокирники сяять признатись, що уже близько двох років існують на Україні броєні націоналістичні фор-

Про це сокирники довідалися з листівок. Наші повстанці чимало московських не боролися з німцями, али українські села, стрілахівську інтелігенцію, нали німців на мирне населення. Лигалися з ляцькими немцями.

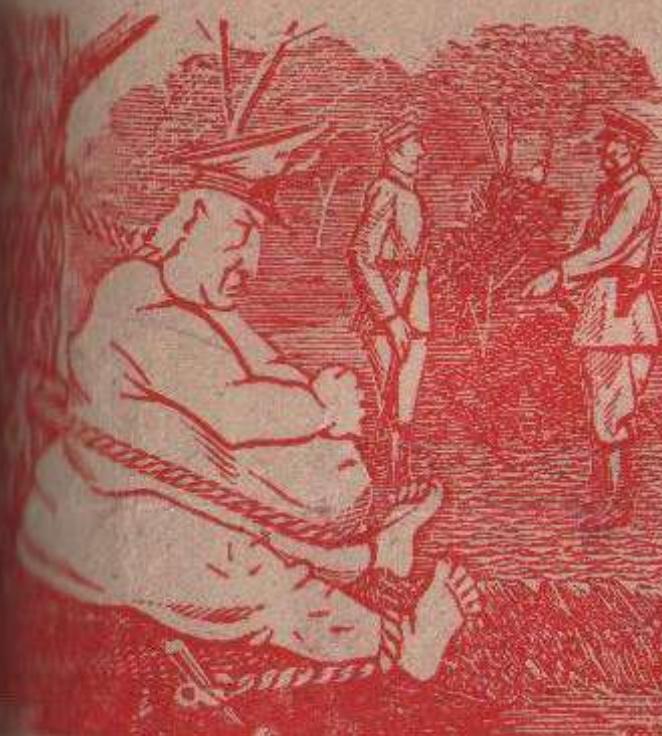
Московські горлохвати гавкали одиний фронт. Так слухаю, хто ще з під нагана слухав, хто ще гризе моряків. Слухайте всі, усе вбили чуття до свого народу.

Українські повстанці, зі своїм народом, з усіма зако-

КАЖУТЬ

А Гітлер спить, кажуть,
А Гітлер снить, кажуть,
Жита везуть, кажуть,
Пому дають, кажуть,
Житами, кажуть,
Годує, кажуть,
Німоту, кажуть,
Гидоту, кажуть.

А хлопці, кажуть,
Сміються, кажуть,
Із нього, кажуть,
З дурного, кажуть,
Хліб — свіжий, кажуть,
Істимут, кажуть,
Наші люди, кажуть,
А не приблуди, кажуть.



НАСЧНИЙ ДОКАЗ

КОМАНДИР ДО СТРІЛЬЦЯ:
Бережіть, друже, пильно цього здоровеного й гладкого ляндвірта. Ми це стерво за консервуємо і здамо в паноптикум на доказ, як німці „визволяли“ Україну з хліба, сала, масла та яєць.

ваними народами будемо битись проти московських окупантів. Ми підемо разом з білорусами — за Самостійну Білорусію. Ми підемо разом з народами Кавказу, де вже червоні зарізки оголосили надзвичайний стан. Ми підемо разом з казахами, узбеками, туркменами, татарами.

Підемо з усім Далеким Сходом, з усіма тими народами, які 20 літ волочили московські кайдани. І це буде спільній, єдиний фронт. І цей фронт випустить тельбухи і випустить дух московський гієні.